

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. Велико Търново, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на девети януари през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ СТОЯНОВА

Членове: АЛЕКСАНДЪР ЛЮДМ.
ГРИГОРОВ
Диана Василева

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора Т. Н. И.
като разгледа докладваното от АЛЕКСАНДЪР ЛЮДМ. ГРИГОРОВ
Наказателно дело за възобновяване № 20224000600305 по описа за 2022
година

на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е по искане на осъдения Г. Ц. Г., за възобновяване на
ВНОХД №510/2022 г. на Окръжен съд гр. Русе и НОХД № 630/2022г. по
описа на Районен съд гр.Русе, отмяна на постановените по тях решение
№113/11.08.2022 г. и присъдата №64/ 17.05.2022 г. и отмяна на присъдата и
решението и връщане на делото за ново разглеждане на въззивната или
първата инстанция или намаляване на наказанието. В съдебно заседание
искането се поддържа от адв. К..

В съдебно заседание прокурорът от Великотърновската апелативна
прокуратура излага съображения за неоснователност на искането.

Осъденото лице Г. Ц. Г. не се явява, редовно призован.

Процесуалния представител адв. К. излага съображения за
възобновяване на производството и делото да бъде върнато за разглеждане от
друг състав на въззивния съд.

Великотърновският апелативен съд, като извърши проверка за наличие на претендираните в искането основания за възобновяване на делото, в пределите на правомощията си по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 от НПК, като от съдържанието на искането се извежда оплакване за наличието на основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК, във връзка с допуснато съществено нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 1, т.2 и т.3 от НПК. Искането е направено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421, ал. 3 от НПК.

Разгледано по съществото искането за възобновяване е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С присъда №64/17.05.2022 г. постановена по НОХД № 630/2022г. по описа на Районен съд гр. Русе **съдът е постановил: ПРИЗНАВА** подсъдимият Г. Ц. Г. за **ВИНОВЕН** в това, че на 19.09.2019г., в гр. Русе, в условията на опасен рецидив, след предварителен стовор с Е. Х. С. от гр.Две могили, обл.Русе, в немаловажен случай, **чрез използване на техническо средство** и **чрез използване на моторно превозно средство**, отнел чужда движима вещ-308,10 метра контактен, меден проводник модел „Ri 100“, **на стойност 4507,50 лева** /четири хиляди петстотин и седем лева и петдесет стотинки/, от владението на „Общински транспорт Русе“ ЕАД, представлявано от А. Г. Г., от гр.Русе, в качеството му на изпълнителен директор, без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, поради което и на основание чл.196 ал.1 т.2 вр. чл.195 ал.1 т.4 пр.1 и п.2 и т.5 вр. чл.194 ал.1 от НК и чл.54 от НК му налага наказание **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** за срок от **ТРИ ГОДИНИ**, което на основание чл.58а ал.1 от НК намалява с 1/3, като определя за окончателно изтърпяване наказание **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** за срок от **ДВЕ ГОДИНИ**. На основание чл.57 ал.1 т.2 б.„б“ от ЗИНЗС определя за изтърпяване на наказанието първоначален **СТРОГ** режим. На основание чл.59 от НК приспада при изтърпяване на наказанието времето, през което подс.Г. е бил задържан, считано от 26.03.2022г. Съдът се е произнесъл и по разноските.

За да постанови присъдата си РРС е приел следното от фактическа страна: Подс.Г. Ц. Г. е български гражданин, роден на 12.01.1979 г. в гр.Русе, с основно образование, неженен, безработен, осъждан, като с Присъда № 85/09.06.2016г., постановена по НОХД № 1026/2016г. по описа на Районен

съд гр. Русе, влязла в сила на 25.06.2016г., за престъпление по чл.196 ал.І т.2 вр. чл.195 ал.І т.3 пр.1 и т.4 пр.2 вр. чл.194 ал.І от НК, му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години, изтърпяно ефективно при строг режим в периода от 24.02.2016г. до 04.12.2017 г. Към 2019 г. подс.Г. Г. и Е. Х. С.- осъден за същото престъпление по НОХД №2279/2020 г. по описа на РРС, се познавали. На 18.09.2019г., около 14.00 часа, двамата се срещнали в гр.Русе в района на ул.“Табия“, като подс.Г. пристигнал със собствен, **неустановен конкретно автомобил**. След срещата си, двамата се качили в превозното средство и потеглили към района на „Охлюва“ в гр.Русе. При движение по бул.“България“, след пътен възел „Охлюва“ в посока ГКПП „Дянав мост“, Г. и С. забелязали, че от електрическите стълбове на въздушно-контактната тролейбусна мрежа били провиснали 2 броя контактни медни, електрически проводници модел „Ri 100“. Двамата решили по-късно през деня да се върната на същото място и да откраднат проводниците, тъй като имали нужда от пари. Така, в изпълнение на намеренията си, около 22,00 часа на 18.09.2019г. подс.Г. взел от дома С., като с автомобила на Г. двамата се придвижили до жилищен блок „Левента“, намиращ се в района, в който по-рано през деня забелязали висящите проводници. Около 01.00 часа на 19.09.2019 г. Г. и С. се придвижили с автомобила на Г. до входа на ОУ „Алеко Константинов“ гр.Русе, намиращо се също в непосредствена близост до провисналите електрически проводници. След това с помощта на неустановено в хода на разследването техническо средство Е. С. срязал двата проводника, които паднали на асфалтовата настилка. Подсъдимият Г. и С. пренесли вещите, които били с обща дължина 308.10 м до двора на училището и там ги нарязали на по- малки парчета, които натоварили на превозното средство на Г.. След като приключили с всичко, около 05.00 часа на 19.09.2019 г. Г. и С. се насолли към дома на подсъдимия, намиращ се в гр.Русе по ул.“Велинград“ № 15 А, където останали известно време. Около 10.00 часа на 19.09.2019 г., двамата посетили пункт за изкупуване на метални отпадъци, собственост на „Сторус“ ЕООД, намиращ се в района на „Русенска корабостроителница“, където предали парчетата от противозаконно отнетия електрически меден проводник модел „Ri 100“, чието общо тегло било 60кг на свид. Мартин Стаменов Тодоров- стоковед. От св.Тодоров двамата получили сумата от 394.20 лева, която си поделили по равно. В същото време, около 16.00 часа на 19.09.2019г. св.А. Гев изпълнителен директор на „Общински транспорт“ ЕАД Русе получил обаждане от дежурната група за инцидент в района на пътен възел „Охлюва“. По този повод свид. Гев посетил мястото, като при посещението си той открил, че липсвали 308,10 метра контактен, електрически, меден проводник модел „Ri 100“ от въздушно- контактната тролейбусна мрежа на гр.Русе, за което бил подаден сигнал до ОДМВР Русе. Съгласно заключението на приетата и неоспорена СЦИЕ, стойността на инкриминираните вещи е 4507.50 лева.

Приетата фактическа обстановка от РРС е на база следния анализ на доказателствения материал: Според приетото и неоспорено заключение

на назначената техническа експертиза на 1 брой оптичен носител DVD+R марка „SONY“, с капацитет 4,7 Gb, с номер: UR0710075101E18, съдържащ записи от камери за видео наблюдение, фиксирани са кадри със събития, имащи отношение към действията на подсъдимите по повод на разследваното престъпление. Относно посочените фактически обстоятелства са налице направени самопризнания от подс.Г. Ц. Г. в хода на проведеното съкратено съдебно следствие, които се подкрепят от приложените при разследването доказателства и доказателствени средства, справка за собственост на МПС, протокол за доброволно предаване, приемо-предавателен протокол, протокол за оглед на веществени доказателства, кантарни бележки, сметки за изплатени суми, договори за покупко-продажба, бюлетин за съдимост, декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, биографична справка, фотоалбум, протоколите със свидетелските показания на А. Гев, Т. Р., М. Т., В. Н., справка от ТР, договор СЕ-ТЕ-ОП №18/2018, рапорт, Решение на ОбС Русе, експертни заключения, материалите по НОХД № 2279/2020 г. по описа на РРС, справка от Сектор ПП ОДМВР Русе, видно от която подс.Г. е собственик на 2 моторни превозни средства

Правните съображения за взетото решение по присъдата се свеждат до следното: С действията си подс.Г. Ц. Г. е осъществил от обективна и субективна страна деянието по чл.196 ал.І т.2 вр. чл.195 ал.І т.4 пр.1 и пр.2 и т.5 вр. чл.194 ал.І от НК, тъй като на 19.09.2019г., в гр. Русе, в условията на опасен рецидив, след предварителен сговор с Е. Х. С. от гр.Две могили, обл. Русе, в немаловажен случай, чрез използване на техническо средство и чрез използване на моторно превозно средство, отнел чужда движима вещ- 308,10 метра контактен, меден проводник модел „Ri 100“, на стойност 4507,50 лева /четири хиляди петстотин и седем лева и петдесет стотинки/, от владението на „Общински транспорт Русе“ ЕАД, представлявано от А. Г. Г., от гр. Русе, в качеството му на изпълнителен директор, без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои. От обективна страна изпълнителното деяние е осъществено с действие, изразяващо се в лишаване на собственика от фактическата власт върху вещите и установяване на своя собствена такава. Престъплението е извършено след предварителен сговор между подс.Г. и Е. С., тъй като двамата предварително, в спокойна обстановка взели решение да осъществят кражбата, подбрали подходящото време от денонощието- в тъмната част, подсигурили се със средства, с които да спомогнат действията си. Налице е и квалифициращ деянието признак „използване на техническо средство“, доколкото за да прекъсне връзката на проводника с мрежата, С. ползвал неустановен инструмент, с който очевидно си послужил по предназначение- за срязване на проводника. За да достигнат до мястото на престъплението и да се отдалечат от него, както и да се разпоредят с откраднатото, подсъдимият и съучастникът му използвали МПС- собственост на Г.. **В диспозитива на обвинението лекият автомобил не е конкретно индивидуализиран, включително и в хода на съдебното производство , поради което съдът приема, че същият е неустановен, доколкото от направена**

справка в сектор ПП ОДМВР Русе се установява, че Г. Г. е собственик на две МПС- л.а. „Хюндай Лантра“ и л.а.“Фиат Мареа“. По отношение на подс.Г. е налице и квалифициращ деянието признак „кражба, извършена в условията на опасен рецидив“ по смисъла на чл.29 ал.1 б.“а“ от НК, тъй като престъплението е извършено след като подсъдимият е бил осъждан за извършено тежко умишлено престъпление и му било наложено наказание, надвишаващо срок от 1 година лишаване от свобода, изтърпяно ефективно, и към инкриминираната дата не е изтекъл срок по чл.30 от НК- 5 години. От субективна страна престъплението е извършено с пряк умисъл. Подсъдимият е съзнавал общественоопасния характер на действията си- че се касае до чужди вещи, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици- лишаване на собственика от фактическата власт върху същите, което е в разрез със закона, но предприел и осъществил престъпното посегателство, воден от желанието да се обогати по неправомерен начин. Подсъдимият съзнавал и участието в деянието на Е. С., с който предварително планирали престъпната си дейност, подбирайки време, с набавяне на средства и обмисляне на действията.

По отношение на наложеното наказание РРС е изложил следните съображения: Според правната си квалификация престъплението е наказуемо с наказание лишаване от свобода за срок от 3 до 15 години. Като смекчаващо отговорността обстоятелство следва да се съобрази изминалият период от инкриминираната дата до момента на наказване на подс.Г. за стореното. Отегчаващи отговорността обстоятелства не са налице, доколкото предходните осъждания изпълняват квалификацията на престъплението. Посоченото мотивира съда да наложи наказание към установеният от закона минимум- три години лишаване от свобода, което на основание чл.58а от НК подлежи на редуциране, предвид направените самопризнания в съдебната фаза на процеса. Така, за окончателно изтърпяване на подс.Г. Ц. Г. се определя наказание лишаване от свобода за срок от две години. Според правилата на ЗИНЗС- чл.57 ал.1 т.2 б.“б“ от ЗИНЗС, същото подлежи на изтърпяване при първоначален СТРОГ режим.

Искането за отнемане на МПС- лек автомобил „Хюндай Лантра“ с рег. №Р 07****, като средство за извършване на престъплението, следва да бъде оставено без уважение. Видно от доказателствата по делото, в повдигнатото обвинение липсва индивидуализация на превозното средство, с което е осъществена престъпната деятелност. Според справка в Сектор ПП ОДМВР Русе, приложена в хода на съдебното производство, подсъдимият разполага с два собствени автомобила. Основанията за конфискация на вещта следва да са несъмнено установени и същата- точно индивидуализирана. Липсата на обвинение в тази насока-повдигнато, изменено и поддържано, е предпоставка съдът да приеме, че не е безспорно установен факта на ползването именно на този автомобил- „Хюндай Лантра“ с рег. № Р 07**** при извършване на

С Решение №113/ 11.08.2022 г. по ВНОХД № 510/2022 г. Окръжен съд гр. Русе е постановил: ИЗМЕНЯ присъда № 64/17.05.2022 г. по НОХД

№630/22 г. на РРС, САМО в частите и относно размера на наказанието на подсъдимия и наличието на предпоставки по чл.53 от НК, като **УВЕЛИЧАВА** размера на наказанието на подсъдимия Г. Ц. Г., определено с редукция при условията по чл. 58а от НК вр. чл. 373 ал. 2 от НПК от две години на **ТРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**, при определения от РРС първоначален строг режим на изтърпяване и зачитане на предварителното задържане на подсъдимия считано от 26.03.2022г. На основания чл. 53 ал. 1 от НК **ОТНЕМА** в полза на държавата лекия автомобил л.а. „Хюндай Лантра“, с рег. № Р 07****, принадлежащ на подсъдимия съгласно надлежна регистрация при ОД-МВР-Русе, С„ПП“ и послужил за извършване на процесното престъпление. **ПОТВЪРЖДАВА** същата присъда в останалите ѝ части.

За да постанови решението си по ВНОХД № 510/2022 г. Окръжен съд гр. Русе е изложил следните съображения:

От фактическа страна, при проведено в условията по чл. 373 ал. 2 вр. чл. 372 ал. 4 вр. чл. 371 т. 2 от НПК съдебно следствие първоинстанционният съд е приел за установено следното: На инкриминираната дата подсъдимият Г. - български гражданин, с основно образование, неженен, безработен, осъждан общо 16 пъти, вкл. в хипотезата по чл. 29 ал. 1 б. „а“ за последно по по н.о.х.д. № 1026/2016 г. на РРС /като е налице и тази по чл. 29 ал. 1 б. „б“ от НК/ след на 18.09.2019 г., в гр. Русе, при използване на собственото му моторно превозно средство, в съизвършителство с Е. Х. С. /вече осъден за същото престъпление по н.о.х.д. 2279/20 г. на РРС/, след като в следобедните часове набелязали по бул. „България“ след пътен възел „Охлюва“ 2 бр. контактни медни електрически проводници мод. „RI-100“, по общо предварително решение двамата заедно около 1 часа със същия автомобил и неустановено техническо средство срязали и отнесли кабелите с обща дължина 308,10 м. до двора на намиращото се близко училище, където ги нарязали и след прекарване на остатъка от нощта в дома на Г., на следващия ден – 19.09.2020 г. отново двамата заедно предали отнетия нарязан кабел в пункт за вторични суровини на свидетеля М. Ст. Тодоров за сумата 394,20 лв. Стойността на отнетия кабел възлиза съгласно неоспорената съдебно ценова експертиза по делото на 4507,50 лв. Тези констатации почиват на приетото от съда съгласно определението му по чл. 372 ал. 4 вр. от НПК като изцяло подкрепено от доказателствата по делото самопризнание на подсъдимия чл. 371 т. 2 от НПК, безусловно поддържано от последния и в двете инстанции. При тези предпоставки при общата им правилност и всъщност /при действащия НПК/ неоспоримост, те се явяват необосновани само в частта им, че автомобилът, с подсъдимият Г. „пристигнал“ при първата му среща със съизвършителя С. и набелязването на предмета на кражбата следобеда на инкриминираната дата, както и след това, с който отишли до местопрестъплението при осъществяването му и транспортирали отнетия електрически кабел по горепосочения начин през нощта на 18-и срещу 19-и септември 2019г., бил негов **„собствен, неустановен конкретно автомобил“**. По това

обстоятелство мотивите на съда противоречат на изрично заявеното в обстоятелствената част на обвинителния акт /приета от съда за установена в условията по гл. двадесет и седма от НПК и неподлежаща на обструкция, особено в съществения си части, каквато безспорно е и начина и способите за осъществяване на престъплението/. А именно, че подсъдимият Г. пристигнал при срещата му с осъдения вече съизвършител съгл. горното **със собствения си лек автомобил марка „Хюндай-Лантра“, с рег. № Р 07******, пак с него се придвижвали по бул. „България“, докато набележат предмета на кражбата, при което се сформирал и съставомерния им предварителен сговор и пак същия лек автомобил /изр. в обвинителния акт „с лекия автомобил на подс. Г.“ - логически и без обратни фактически индиции/, управляван от самия Г., двамата използвали /съгл. гореизложеното/ за да се придвижат отново същата вечер до местопрестъплението, да извършат процесното деяние и да транспортират отнетия кабел за нарязването му и след това за предаването му в пункта. В същия смисъл са и констатациите във влязлата в сила присъда по отношение на съизвършителя Ем. С. по посоченото н.о.х.д. №2279/20 г. на РРС. Най-сетне, противно на също необоснованата като опровергаваща се от прието от съда и въобще необсъждано доказателство констатация, че не било доказано съществуването на автомобила, по делото е приложена справка от МВР, от която е видно, че към 15.04.2022 г. /близо три години след процесното деяние и един месец преди постановяването на протестираната присъда/ този автомобил е бил регистриран на името на подсъдимия Г.. При липса на каквито и да било данни собственикът да е заявявал твърдяното от него бракуване, вкл. в Германия или където и да било. При това положение следва фактическите изводи на първоинстанционният съд да се коригират и мотивите към присъдата се считат изменени в частта им относно идентичността на процесния, послужил за извършването на престъплението автомобил, а именно собствения на подс.Г. л.а. „Хюндай-Лантра“, с рег. № Р 07****, с данните на мотор и рама съгл. регистрацията при РД-МВР-С „ПП“. При тази установеност от материално правна страна законосъобразно първоинстанционният съд е възприел инвокираната от държавното обвинение правна квалификация на процесното престъпление по чл. 196 ал. 1 т. 2 вр. чл. 195 ал. 1 т. 4 пр. 2 и т. 5 вр. чл. 194 ал. 1 от НК, за това че на посочените дата и място подсъдимият Г. в условията на опасен рецидив, след предварителен сговор с Е. Х. С., в немаловажен случа, чрез използване на МПС, отнел чужда движима вещ - меден проводник на стойност 4507,50 – от владението на „Общински транспорт“ – Русе ЕАД, без негово съгласие с намерение противозаконно да го присвои. Съобразно гореизложеното, при допълнената с конкретизирането на послужилия за извършването на процесното умишленото престъпление лек автомобил собственост на подсъдимия Г. последният следва на основание чл. 53 ал. 1 б. „а“ от НК да се отнеме в полза на държавата. По този въпрос, за разлика от другия по протеста за деловодните разноски, не е налице въобще необсъждане и непроизнасяне на първоинстанционният съд, което прави приложима

възможността по чл. 306 ал. 1 т. 4 от НПК, а са изложени съображения в мотивите към присъдата, че не следва да се прилага /съобразно горното/ поради което присъдата следва да бъде обект на корекция в настоящата инстанция.

Частично основателни са оплакванията по протеста и относно размера на наложеното наказание. Необосновано и незаконосъобразно първостепенният съд е приел, прилагайки законоустановената методика по чл.58а вр. чл. 54 и сл. от НК, като адекватно на степента на обществена опасност на процесното деяние и дееца, както и останалите относими обстоятелства по чл.54 от НК наказание лишаване от свобода в минимално установения от закона размер, а именно три години, който в съответствие с буквата на закона е редуцирал до 2 г. лишаване от свобода. Като се имат предвид многобройните предходни осъждания на дееца, липсата на каквито и да било данни за стремеж поне от негова страна за социализация, затвърдените му престъпни навици **и високия ръст на този вид престъпност в страната**, с многопосочни вредни ефекти /повреждане на съществена селищна инфраструктура, вкл. със живота-застрашаващи последици/, приложения минимален размер е очевидно неподходящ в случая и необслужващ целите по чл. 36 от НК. Въззивната инстанция намира, при отчитане на останалите приети от РРС смекчаващи отговорността обстоятелства, че в случая съответстващ на обществената опасност на деянието и дееца и целите по чл. 36 от НПК е **размер от четири години и шест месеца лишаване от свобода**, който след редукцията по чл. 58а от НК следва да се определи на три години лишаване от свобода, при правилно определения от РРС първоначален строг режим на изтърпяване и зачитане на предварителното задържане на подсъдимия считано от 26.03.22 г. В този смисъл също следва да се измени присъдата.

При горните фактически, по доказателствения материал и правни съображения в мотивите към присъдата на РРС и съображения на РОС, оплакванията в искането за възобновяване и пледоарията по същество се свеждат до следното:

Не е налице признание на обстоятелството, че деянието е извършено с техническо средство моторно превозно средство, за което няма доказателства.

Осъденият не е извършител а помагач за довършване на престъплението и следва да бъде признат за виновен да е извършил вещно укривателство.

Наложено наказание и отнемането на автомобила от РОС е несправедливо и в нарушение на закона.

В съдебно заседание пред ВТАС съображенията на искането за възобновяване се допълват със следното:

Налице е нарушение на материалния закон с оглед на това, че въззивният съд при постановяване на решението не е отчел в достатъчна степен смекчаващите отговорността обстоятелства, които са подробно посочени от втората инстанция, а именно подбудите, които са го подтикнали

да извърши престъплението, т.е. материалното положение, в което се е намирало лицето тогава, самопризнанието му на досъдебното производство, съжалението, което е изпитал за извършване на престъплението, критичното му отношение към извършеното престъпление, както и продължителния период за приключване на наказателното производство. **Налице е само едно отегчаващо отговорността обстоятелство, а именно предходните осъждания на лицето Г. Г., поради което с решението е следвало да бъде определено наказание при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства в минимален размер на наказанието, тъй като така определеното наказание от въззивния съд не съответства на целите на наказанието по смисъла на чл. 36 от НК и не отговаря на обществената опасност и на множеството смекчаващи отговорността обстоятелства, които са налице.** По отношение на отнетото в полза на Държавата МПС нито в обстоятелствената част на обвинителния акт, нито в самия диспозитив не е индивидуализирано самото МПС. Видно от приложената справка лицето притежава две МПС - едното е отнетото Хюндай „Лантра“, а другото е Фиат „Мареа“ и не става ясно, с което точно МПС е осъществено престъплението. В обвинителния акт е посочено, че с МПС са се срещнали с другия съизвършител предходния ден и отделно от това, че след това с това МПС откраднатите вещи са превозени до вторични суровини, което не означава, че с това МПС е осъществено изпълнителното деяние на самото престъпление.

При горните оплаквания в искането за възобновяване, становището на ВТАП и след преценка на постановените присъди на РРС и решение на РОС, ВТАС приема следното:

По първото и второто оплакване относно това, че не е налице признание на обстоятелството, че деянието е извършено с техническо средство моторно превозно средство, за което няма доказателства и че осъденият не е извършител а помагач за довършване на престъплението и следва да бъде признат за виновен да е извършил вещно укривателство.

Във връзка с това оплакване, което се свежда до оспорване на фактическите положения, изложени в обвинителния акт и признати от подсъдимия по реда на чл.371, т.2 от НПК, следва да се цитира т. 8. от Тълкувателно решение № 1 от 6.04.2009 г. на ВКС по т. д. № 1/2008г., ОСНК. Съгласно него при процедура по чл.372, ал. 4 и чл.373, ал. 3 НПК първоинстанционният и въззивният съд не могат да допускат и събират доказателства, които са несъвместими с признатите от подсъдимия фактически положения по обвинителния акт. При проверката на първоинстанционна присъда, постановена след надлежно проведено по чл. 372, ал. 4 и чл. 373, ал. 2 и 3 НПК съдебно следствие, е недопустимо въззивният съд да реши делото на основата на фактическа обстановка, различна от изложената в обстоятелствената част на обвинителния акт. Изявленията на подсъдимия по чл.371, т. 2 НПК не могат да бъдат оттеглени след постановяване на съдебното определение по чл.372, ал. 4 НПК.

По същество разглежданото оплакване представлява частично оттегляне на самопризнанието и оспорване на признатата фактическа обстановка.

На фона на горното оспорването на факта на извършване на деянието чрез МПС и като извършител на датата и мястото, посочени във фактическата обстановка от първоинстанционния и въззивния съд не може да бъде прието.

По третото оплакване относно явната несправедливост на наложеното наказание и отнемането на автомобила от РОС, че е несправедливо и в нарушение на закона.

Относно наказанието РОС е изложил съображения, че необосновано и незаконосъобразно първостепенният съд е приел, прилагайки законоустановената методика по чл. 58а вр. чл. 54 и сл. от НК, като адекватно на степента на обществена опасност на процесното деяние и дееца, както и останалите относими обстоятелства по чл.54 от НК наказание лишаване от свобода в минимално установения от закона размер, а именно три години, който в съответствие с буквата на закона е редуцирал до 2 г. лишаване от свобода. РОС е взел предвид многобройните предходни осъждания на дееца, липсата на каквито и да било данни за стремеж поне от негова страна за социализация, затвърдените му престъпни навици. В тази връзка е заключил, че приложения минимален размер на наказанието е очевидно неподходящ и необслужващ целите по чл. 36 от НК. Въззивната инстанция намира, при отчитане на останалите приети от РРС смекчаващи отговорността обстоятелства, че в случая съответстващ на обществената опасност на деянието и дееца и целите по чл. 36 от НПК е размер от четири години и шест месеца лишаване от свобода, който след редукцията по чл. 58а от НК следва да се определи на три години лишаване от свобода, при правилно определения от РРС първоначален строг режим на изтърпяване и зачитане на предварителното задържане на подсъдимия считано от 26.03.22 г.

Горните съображения се споделят напълно и от настоящия състав на ВТАС и няма основание за констатация, че наказанието е явно несправедливо и съответно, че е налице нарушение по чл.348, ал. 1, т.3 от НПК. Само следва да се посочи, че съществения размер на предмета на престъплението също е отегчаващо вината обстоятелство, което не позволява да се направи извод, че наказанието е явно несправедливо. В тази връзка неоснователно е твърдението, че съдимостта на лицето е единственото отегчаващо вината обстоятелство. На следващо място следва да се има предвид, че размера на индивидуализираното наказание от РОС сочи на констатация на значителен превес на смекчаващите вината обстоятелства, защото предвиденото наказание по чл.196 ал.1 т.2 от НК е от 3 до 15 години лишаване от свобода. При наличието на горните отегчаващи вината обстоятелства правилно РОС е приел, че налагането на минимално предвиденото в закона наказание не съответства на целите на наказанието и отегчаващите вината обстоятелства.

Относно приложението на чл. 53 ал. 1 б. „а“ от НК.

Видно е от приетата фактическа обстановка, че деянието е извършено от

подсъдимия с използване на МПС - лек автомобил марка „Хюндай-Лантра“, с рег. № P07****. Това, че в последствие при описване на фактическата обстановка от прокурора не е посочено всеки път отново това МПС не означава, че се твърди, че е извършено с друго МПС. Напротив от изложението в обвинителния акт става ясно, че се приема, че цялата дейтелност на подсъдимия е извършена с едно и също МПС и това е посоченото в началото на изложението на фактическата обстановка. Както се посочи по-горе оспорване на приетото от прокурора при тази процедура пред въззивния съд е недопустимо/съгласно цитираното тълкувателно решение/ и на този фон РОС правилно е приложил чл.53 ал.1 б.“а“ от НК.

Настоящия състав на ВТАС споделя напълно изводите на РОС и това дава основание за извод, че не е налице основание за възобновяване на производството, тъй като не е допуснато нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 1, т.1, т. 2 и т.3 от НПК, което да съставлява основание по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК за възобновяване на делото.

Водим от горното и на основание чл. 425 ал.1 от НПК, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

Оставя без уважение искането на осъдения Г. Ц. Г., за възобновяване на ВНОХД № 510/2022 г. Окръжен съд гр. Русе и НОХД № 630/2022г. по описа на Районен съд гр. Русе.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____